

COMPROMÍS

Quan Déu envià el seu Fill al món, ho féu per salvar-lo, perdonar-lo i no guardar rancúnia. Ell és amor. La Quaresma ens fa apropar a la taula del Cenacle on es va proclamar el nou manament de l'amor. La pregària m'ajudarà aquests dies a aprofundir en aquest amor de Deu i a viure'l i anunciar-lo en els meus ambients d'influència.

Lectures per a la setmana

Dilluns:	Isaïes 65,17-21	Salm 29	Joan 4,43-54
Dimarts:	Ezequiel 47,1-9.12	Salm 45	Joan 5,1-16
Dimecres:	Isaïes 49,8-15	Salm 144	Joan 5,17-30
Dijous:	Èxode 32,7-14	Salm 105	Joan 5,31-47
Divendres:	Saviesa 2,1a.12-22	Salm 33	Joan 7,1-2.10.14.25-30
Dissabte:	Jeremies 11,18-20	Salm 7	Joan 7,40-53

PREGÀRIA

“Jesús digué a Nicodem: Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna”. Jesús, gràcies perquè m'heu revelat que Déu m'estima més que el millor dels pares. Vós sou la veritat que ens fa conèixer qui és Déu i qui és l'home, i quina relació he de viure amb Déu. Gràcies per la vostra bondat; ajudeu-me a renéixer en l'Esperit per a poder respondre a l'amor del Pare.

QUARTA SETMANA QUARESMA

DÉU ESTIMA EL MÓN

«Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic». No és una frase més, no són paraules que es podrien eliminar de l'Evangeli, sense que res important canviés. És l'afirmació que recull el nucli essencial de la fe cristiana. Aquest amor de Déu és l'origen i el fonament de la nostra esperança.

«Déu estima el món». L'estima tal com és, inacabat i incert; ple de conflictes i contradiccions; capaç del millor i del pitjor.

Un món que no fa sol el seu camí, perdut i deseparat, perquè Déu l'embolcalla amb el seu amor pels quatre costats. I això té els seus efectes.

Primer, Jesús és, sobretot, el «regal» que Déu ha fet al món, no només als cristians. Els investigadors poden discutir sense acabar sobre molts aspectes de la seva figura històrica. Els teòlegs poden seguir desenvolupant les seves teories més enginyoses. Només qui s'acosta a Jesucrist com el gran regal de Déu, pot anar descobrint en tots els seus gestos, amb emoció i joia, la proximitat de Déu a tot ésser humà.

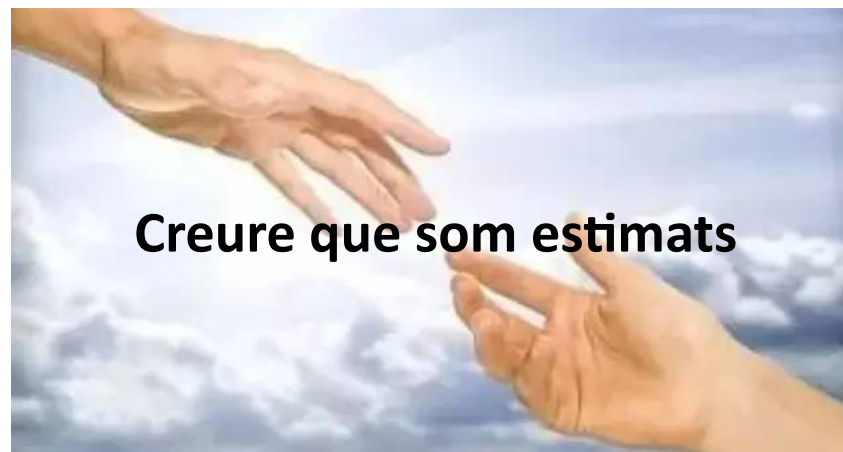
Segon. La raó de ser de l'Església, l'única cosa que justifica la seva presència en el món és recordar aquest amor de Déu. Ho ha subratllat moltes vegades el Vaticà II: L'Església «és enviada per Crist a manifestar i comunicar l'amor de Déu a tots els homes». No hi ha res més important que comunicar aquest amor de Déu a tot ésser humà.

Tercer. Segons l'evangelista, Déu fa al món aquest gran

regal que és Jesús, «no per jutjar al món, sinó perquè el món se salvi per ell». És molt perillós fer de la denúncia i la condemna del món modern tot un programa pastoral. Només amb el cor ple d'amor a tothom, ens podem convocar els uns als altres a la conversió. Si les persones se senten condemnades per Déu, no els estem transmetent el missatge de Jesús sinó una altra cosa: tal vegada, el nostre ressentiment i enuig.

Quart. En el nostre temps, en què tot sembla confús, incert i desanimador, no hi ha res que ens privi de portar una mica d'amor al món. És el que va fer Jesús. No cal esperar res més. És que no hi ha entre nosaltres homes i dones bons, portadors d'amor, amistat, compassió, justícia, sensibilitat i ajuda als qui pateixen...? Ells i elles conformen l'Església de Jesús, l'Església de l'amor.

José Antonio Pagola

Creure que Déu ens estima, no és creure que tot "ens anirà bé", que ens evitarà totes les dificultats (també Jesús en va passar!), sinó creure que, passi el que passi, sempre podem viure amb la pau al cor, perquè sabem que Ell sap treure "béns dels mals" i que, finalment, tot tindrà efectes positius: "Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen" (Romans 8,28).

No és creure que Déu ens concedirà sempre allò que li demanem, sinó estar convençut que una pregària sincera sempre és escoltada (Mt 7,7-8), encara que sovint obtinguem quelcom diferent del que hem demanat. Com Jesús, que va ha-

ver de "beure el calze", però va rebre una cosa millor: la força per arribar fins al final.

No és creure que Déu "hauria d'intervenir" i no pas "restar en silenci" davant del mal del món... (tampoc va intervenir per salvar el seu Fill de morir a la creu!), sinó creure que som "els braços i el cor de Déu" i que, amb el nostre esforç i el seu ajut, el mal s'anirà fent enrere. Perquè, encara que ens ha fet lliures, finalment guanyarà el bé perquè Ell s'ha reservat la darrera paraula en la nostra vida i en la història de la humanitat (Joan 16,33).

Lluís Armengol i Bernils, S.J.